

Hacsek és Sajó a Dâmbovița partján

FOTÓ: BARABÁS ÁKOS/KÉPÜNK ILLUSZTRÁCIÓ



ROSTÁS SZABOLCS

A május elsejéhez kapcsolódó hosszú hétvége témaínsége közepette a bukaresti hírtelvizíók számára az jelentette a fő hírt, hogy egy vezető román politikus fogadást nyert egy közösségi oldalon tamáskodó galaci polgárral szemben. Aki kétségbe vonta, hogy valóban a magas rangú közszereplő posztolhatja a kommentárokat saját profilján, nem pedig egy bérkommentelő. A nyertes jutalma egy láda sör lett, amelyet a szavatartó vesztes fél át is adott, mégpedig a pártszékház udvarán, ahol a felek a fogadás kapcsán kötött ismerkedés örömére el is fogyasztottak pár üveggel a nedűből. És ha már így összejöttek, újabb fogadást kötöttek: a galaci férfi kész újabb láda sört átnyújtani a politikusnak, ha a jelenlegi kormány 2020-ig 150 kilométernél több autópályát épít szerte az országban.

A színes közjáték nem lenne több politikai bulvárnál, ha a fogadást nyerő politikus történetesen nem Románia jelenlegi erős embere, Liviu Dragnea lenne, a sztrádaépítésről és sok minden másról szóló ígérgetéseknek pedig nem egy egész ország inná a levét. A kormányzó szociáldemokrata párt vezetőjének nem nehéz fogadásokat állni vagy kötni csak azért, hogy elvigye a show-t, és ne a saját büntetőügyei vagy éppen az általa összeállított és felügyelt kormány ballé-



Majális, egészség. A lakosságnak szinte már teljesen mindegy, hogy milyen politikai elit vezeti az országot

pései szolgáltatassák a híryanagot a média számára. Az a baj, hogy a másfél éve hatalmon lévő román balliberálisok jóformán semmit nem valósítottak meg választási programjukból és kampányígéretükből. Több száz kilométernyi új autópályával kecsegtették az embereket, ehhez képest Romániában legutóbb 2016-ban adtak át sztrádaszakaszt a forgalomnak. Jóléti társadalmat ígértek, ahol az évtizedeken keresztül mellőzött egészségügyi és oktatási dolgozók nyugati színvonalú bérezést kapnak majd – aminek az lett az eredménye, hogy az egész-

ségügyi kisegítő személyzet tiltakozó akciója miatt a teljes ágazat lebénulhat, ezáltal a lakosság élete kerülhet veszélybe.

Nem véletlen tehát, hogy ezeket a kormányzati elhajlásokat és tévelygéseket meglovagolva Klaus Johannis az elmúlt időszakban kétszer is durván nekiment a balliberális koalíciónak, követelve Viorica Dăncilă miniszterelnök távozását. Az államfőnek vitathatatlanul igaza van, amikor felrója, hogy az államháztartás bevételei elmaradnak a tervezett szinttől, hogy a beigért béremeléseknek csupán a töredéke való-

sult meg, vagy hogy a kormány általános módon igyekszik a központi bank nyakába varrni az elmúlt időszakban elszabadult infláció felelősségét. És persze joggal morog Johannis amiatt is, hogy a Dăncilă-kabinet teljesen kizárta az államfőt egy fajsúlyos külpolitikai témában, amikor nemrég titkos memorandumot fogadott el Románia izraeli nagykövetségének Tel-Avivból Jeruzsálembe történő áthelyezése ügyében. De vajon miért éppen most – Dăncilă kinevezése után három hónappal – látta elérkezettnek a pillanatot a sokáig Csip-

kerózsika-álmát alvó Johannis a balliberális koalíció elleni támadás elindításához? Elvégre ő maga bizta meg kormányalakítással Dragnea sokadik kiszemeltjét, akinek alkalmatlanságáról már akkor megannyi információ láttott napvilágot. Nos, a titok nyitja egyértelműen abban rejlik, hogy Johannis máris a jövő évi államfőválasztásra, és az általa remélt második mandátum megszerzésére hangol. E téren pedig abban látja a győzelmi esélyt, ha – elődjéhez, Traian Băsescuhoz hasonlóan – amolyan játékos, proaktív elnökként gyakorolja hatáskörét. Nagyszében egykori polgármesterét az sem riasztja el, hogy a bukaresti koalíció adott esetben nekiláthat a tisztségéből való felfüggesztésének, ez a lépés ugyanis vélhetően kifejezetten jót tenne halványuló népszerűsége visszaszerzésének. Abban ugyanis pillanatig sem bízhat, hogy Dragnea majd az ő követelése nyomán válik meg harmadik miniszterelnöktől.

Nagyon úgy fest tehát, hogy az idei esztendő kőkemény politikai csatározásokkal, az elnöki hivatal és a kormány közötti „palotaháborúval” fog eltelni, amikor a felek Hacsek és Sajó módjára követelik majd egymás lemondását. Teljesen világos, hogy ilyen politikai közegben egy hozzáértő kormánynak sem lenne könnyű dolga irányítani az ország szekeket, hát akkor a mostani társaságnak! Mindazonáltal ha szigorúan a többség szemszögéből vizsgáljuk a dolgokat, a román társadalom számára bizonyára szomoró lehet, hogy olyan politikai elittel áldotta meg a sors, amely még a nagy egyesülés centenáriumát sem képes az alkalomnak megfelelően, tisztességesen megünnepelni. Valószínűleg nem erre fogadtak, nem ilyen lovat akartak.

Megvan! Megvan!



BAYER ZSOLT, MAGYAR IDŐK

Mi a különbség a materializmus, a dialektikus materializmus és a létező szocializmus között? A materializmus az, amikor egy teljesen sötét szobában kergetsz egy fekete macskát, a dialektikus materializmus az, amikor egy teljesen sötét szobában kergetsz egy fekete macskát, ami nincs ott; a létező szocializmus pedig az, amikor egy teljesen sötét szobában kergetsz egy fekete macskát, ami nincs ott, és közben azt kiáltozod, hogy „Megvan! Megvan!”.

(Ez az utóbbi amúgy szegény hülye Guy Verhofstadt legkedvesebb játéka, holott ő liberálisnak vallja magát, bár az tök mindegy.)

Mindezt azért fontos tudnunk, mert előállt Brüsszel a következő költségvetési ciklusra vonatkozó javaslataival. Az MTI első rövidhíre erről: „Günther Oettinger uniós költségvetési biztos elmondta, a költségvetés a megtakarításokra és a hatékonyság növelésére összpontosít, ezért a bizottság a közös agrárpolitika forrásainak mintegy öt, a kohéziós politika forrásainak hét, a közvetlen kifizetések területén közel 7 százalékos csökkentést javasol.”

Akkor a lényeg: miután Soros ismét elfutott Brüsszelbe, ahol azért szokták államfőnek kijáró tisztelettel fogadni, mert már olyan régóta ismerik, szóval a múmia visszatérte után valamit mondani kellett végre, hogy milyen indokkal és hogyan tanítsák mőresre a renitens kö-

zép-európaiakat, akik – mivel kimaradtak a második világháború utáni elképzelhetetlen jólétből, s éppen ezért nem ment el teljesen az eszük, nem lettek sem lótuszevők, sem disznók Kírké szigetén – az Úristennek se akarnak kötélnék állni ebben a migránsbuliban.

Így aztán antiszemitanak kell őket bélyegezni, miközben Párizsban és Berlinben szakmáiban támadják, alázzák, ölik meg a zsidókat, és el kell venni tőlük a pénzt, amit amúgy nem könnyőradományként kapnak, hanem azért, mert megnyitották a piacukat, miáltal a Nyugat elképesztő profitot tudott realizálni ezekben az országokban (kiváltképp Magyarországon), ráadásul a kohéziós alapok pénzének 90 százaléka visszacsorog nyugatra, a miénk elsősorban Németországba.

De ez most mind nem számít, ahogy a zsidók élete sem számít momentán, ugyanis dzsihadista

arabokat meg semmihez sem értő afrikaiakat kell éppen „integrálni”, mert egy rakás brüsszeli idióta úgy döntött, ezek fogják megmenteni az európai demográfiát és ezek fogják megtermelni a mai harmincasok nyugdíját.

Továbbá ezek lesznek a libsik meg az anarchisták szavazói, mert azok amúgy menet közben elfogytak valahogyan, és az mégsem lehet, hogy szegény hülye Verhofstadt ne ülhesen be legközelebb a parlamentbe, és még szégyenszemre el kelljen mennie dolgozni, például egy fogászatra reklámarnak. Vagy az elaggott ’68-as liberálisok klubjába kalaptartónak.

Meg aztán az sem elhanyagolható szempont, hogy a britek távozásával elég nagy lyuk támad a költségvetésben egyfelől, meg aztán sem a görögöket, sem a spanyolokat, sem az olaszokat nem lehet megmenteni, csak további irtalmatlan pénzek odapumpálá-

sával, így aztán a nyugati nagyok úgy döntöttek, fizessék ki a cseket a közép-európaiak. De mert ennek nyilvános és egyenes bejelentéséhez gyávák, inkább le hazudják a csillagokat az égről a „jogállam” meg a múmia NGO-inak állapotával kapcsolatban. Vérlezítő, penetráns, gyáva gazemberség az egész – éppen olyan, mint a fényességes nyugat, amely mindig is glaszékesztyűben, elegánsan eltartott kisujjal hajigálta át a saját mocskát hol a gyarmataira, hol a félgymataira, hol csak úgy, ide mihozzánk.

S hogy micsoda gyáva alakok ezek? Kérem szépen, ez a hét százalék persze – mondom – aljas gazemberség. De azért legyenek erősek: ki fogjuk bírni! S legalább pontosan tudjuk, hogy összeesinná magukat a közép-európaiak vétőjától, no meg attól is, hogy a saját multijaik fogják feltenni nekik a kérdést: „mondjátok, ti normálisak vagytok?”